

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin MOȘINCAT
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Clio
Editură Tipo MC, Oradea-2020

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 -ISSN-L 2734 - 6889

Gâfâind sub șaua calului (secvență dintr-un roman nenăscut)

Gruia COJOCARU

Compania unde lucra Tiberiu Zală achiziționase un motostivitor nou. Dăduseră o căruță de bani, dar merita. Avea cai putere în plus, putea fi manevrat cu lejeritate, timpul de încărcare-descărcare a mărții se derula cu un volum de muncă diminuat – o bijuterie. Când îl vedea pe Tiberiu cravașând fără efort mastodontul, cum urcă și coboară paleții cu marfă, Sergiu, șeful direct, inginer de sistem, a înțeles că sosise timpul să-i rezilieze contractul de muncă. Nu pentru că i-ar fi displăcut modul de lucru al tânărului – își făcea treaba eficient, cu agilitate de panteră, însă avea și un strop din sălbăticia arogantă a felinei, îi lipsea supușenia atât de căutată de orice păstor la

vitele sale. „Cine nu-i cuminte nu trăiește!” își aminti inginerul un episod de odinioară, când străbunicul său, Ivan, refugiat de război prin părțile Brăilei, a frânt cu parul spinarea unei vaci care-i spărsese donița cu lapte. Inima i s-a strâns dureros, a plâns sălbatic, ani în șir coșmarurile-i umpleau nopțile, însă, mai târziu, a înțeles lecția și a început să nu-și mai deteste strămoșul.

„O să pun în locul său un băiat care-a mai lucrat pe motostivitor”, își zise șeful în ziua când se hotărâse să-i facă vânt lui Tiberiu. „După ce termină cu tirurile și marfa-i aranjată, trece la înfoliat paleții, iar apoi la mătură!” conchise el suveran. „O să restructurez personalul și la salubritate!”

Când își vedea subordonații dând cu mătura, deși fuseseră angajați pe departamente care n-aveau legătură cu domeniul în cauză, era din cale-afară de încântat. Știa că îmbrăcând haina supușeniei le topise orice tip de împotrivire. Tiberiu plătea pentru refuzul de a purta veșmântul noului tip de abordare a muncii în democrație.

Maxim urcase temător pe motostivitor. Bordul era burdușit cu niște clapete, care-i blocau mintea și-i paralizau mișcările.

– Șefule, eu îmi prind urechile, lasă-mă la manipulat marfa cu brațele, nu-i de mine măgăoia asta!

– Nu-i mare strășnicie, bă, Maxime, treci în spate! îi zise șeful, urcându-se vijelios în cabina motostivitorului.

Ajuns în scaun, șeful reglă oglinzile și spațiul de comandă în funcție de structura corpului, apoi încercă să plece de pe loc. Motorul torcea uniform, însă mastodontul nu se urnea. Acceleră, iar jivina scoase un răget furios, însă a rămas împietrită ca un taur de coridă, care fixează nervos toreadorul. Clipa de imobilitate se prelungea însă nefiresc, Maxim zâmbea în colțul buzelor, în vreme ce de pe favoriții șefului curgeau firișoare de transpirație. Opri motorul *jivinei*, coborî scările și privi crispat spre cabină. Maxim nu se mișcase.

- Ce stai acolo, idiotule, nu vezi că-i nevoie de role pentru benzi?! Sau nu te interesează producția?...

Maxim sări din cabină, ignorând locul unde urma să aterizeze, corpul i se dezzechilibra ușor, însă reuși să se păstreze pe picioare. Simți o arsură în glezna dreaptă, dar pași cât putu de repede, șchiopătând. Șeful rămase pironit înspre *jivină*. „Cred că m-am pripit când l-am concediat pe golanul ăla de oltean, mare bou sunt!” își spuse el pământiu. Era furios pe sine însuși, nu simți mâna care-i atinse umărul.

- Ce faci, ai pățit ceva? Vezi că mâine vin șefii din India să ne verifice modul de lucru! îl informă directorul companiei. Am aflat pe sub mână informația, ai grijă să fim în ordine cu toate detaliile – linii de producție, compartimentarea mărfii, plus că vor să vadă *calul* la treabă.

- Calul?! Care cal?

- Motostivuatorul cel nou, firește! spuse directorul, surprins că inginerul părea bătut în cap. N-au fost prea încântați de-o achiziție de câteva sute de mii de euro, ți-am zis asta, însă s-au lăsat înduplecați când le-am enumerat beneficiile unui utilaj de profil.

Inginerul privea în gol cu o mină tâmpă. „E o provocare, am timp până mâine să mă pun la punct”, căută el să se motiveze cu gândirea pozitivă, care-i fusese inoculată de specialiștii în management.

- E în regulă, Victor, facem să fie bine!

- Sergiu, vezi să n-avem surprize de nici un fel! îl avertiză jucăuș directorul, ciupind ușor dintr-o nuanță de amenințare, în timp ce inginerul se mișca stingher de pe un picior pe altul. La treabă!

Vestea sosirii patronilor indieni – proprietarii companiei – ridică brusc nivelul energetic al angajaților. Benzile curgeau după obicei, marfa se ambala cu viteză egală, comenzile erau preluate și efectuate fără sincope, însă valul de stres nu putea fi monitorizat, creștea fără să țină cont de mecanismele aplicativ-tehnice, care funcționau ireproșabil. Dacă indienii nu vor fi mulțumiți de activitate, care va fi viitorul meu în companie? era întrebarea nerostită de pe buzele tuturor, de la director la portar.

Inginerul cerceta atent cartea tehnică a motostivuatorului. Ar fi putut să-l sune pe Tiberiu, să-i dea câteva *bătrâne* ca să-i facă treaba, ori să-l reangajeze, însă ar fi fost umilitor și să fi acceptat banii, dar și dac-ar fi refuzat. Recunoștea astfel, nu doar în sinea lui, că a fost idiot când l-a concediat. „*Voi reuși singur!*” își zise Sergiu determinat. Se lumină la față când descoperi din prospect modul de a pune *jivina* în mișcare. Îi urcă în spinare, porni motorul, îl lăsă să găfâie trei minute în legea lui, apoi acționă comenzile după proaspătul studiu. *Jivina* porni supusă, iar Sergiu, victorios, își purta *armăsarul* la pas. Încercă să ridice un palet de lemn, fără marfă, însă nu izbuti. „*Trebuie să mai studiez*”, își zise pe când cobora din șaua *armăsarului*.

Indienii au sosit a doua zi fără să anunțe. Portarul, grizonat, în uniformă proaspăt spălată, luă poziția de drepti. Nu-i ceruse nimeni o conduită cazonă, dar îi intrase în sânge armata, a regretat permanent că n-a rămas sergent la unitatea de infanterie care-l făcuse om, după cum bolborosea când *săniuțele* ucrainene ori moldovenești îi dezlegau ața minții, în bodegile sordide de pe lângă vreo gară insalubră. I-a petrecut cu privirea pe *demiurgi*, apoi, nepăsător, și-a aprins o țigară.

Asiaticii intrară în hala de producție, aruncară absent un ochi către benzile care livrau marfa pentru asamblarea echipamentelor mașinilor electrice, cercetară la fel de posaci stocurile de materiale, apoi, în engleză, îl cerură pe *armăsar*. Directorul îl căută cu privirea pe Tiberiu. Sergiu, inginerul, confirmă prin mișcarea fermă a mâinilor că situația e sub control. Se deplasă cu pași siguri către locul unde-și cantonase discret *armăsarul*. Sperase să nu fie cazul să dea vreo reprezentatie. În clipa în care intră în raza vizuală a indienilor, colectă toate privirile. Fără să vrea accelerează, iar *calul* se mișca necontrolat, de parc-ar fi fost lovit de beția oarbă a intrării în vară. În spinarea sa, Sergiu plutea înfrigurat de neputința de a-i stăpâni explozia de putere. Încercă să facă o piruetă, ca să-i impresioneze pe indieni, dar mușcă din lateral un panou metalic. Un pârâit strident acompanie o bufnitură – geamul de la ușa *jivinei* cedă, după ce structura feroasă care-l înlănțuia se îndoii ca o sârmă de cupru. Îngrozit, Sergiu ridică piciorul de pe accelerație. Ar fi vrut să se facă mai mic decât un gândac de bucătărie, sau măcar „*să se preschimbe într-un animal mic și nevinovat*”, precum un șoricel, însă Charles Perrault era cam departe pentru a-l iniția în trucurile căpcăunului. În schimb, motanul –

care nu se mulțumise să hălăduiască încălțat, ci își asortase cureaua, costumul și cravata la pantofii Emporio Armani – dobândise brusc șapte capete, într-o continuare stranie a basmului creat de scriitorul francez.

Nu l-a agreat nimeni pe Sergiu, nici măcar nu l-au privit. S-a trezit singur după clipele de buimăceală. Indienii pieriseră în primul birou, însoțiți de director, care se străduia din răspluteri să ajungă în pielea lui Quasimodo, clopotarul diform al catedralei lui Hugo.

Discuția care a urmat ne e doar în parte cunoscută. Știm sigur că indienii n-au fost iritați de pierderea suferită – în fond, utilajul era asigurat, iar problema s-a rezolvat în zilele următoare. Absența personalului instruit pentru cravașarea eficientă a *calului* era problema, iar întrebarea: „*dacă știi că n-ai un angajat competent, de ce ne-ai solicitat un utilaj atât de costisitor?*” nu-și găsea răspunsul potrivit în niciun colț al companiei.

– Avem un băiat de aur pe motostivuator, dar e bolnav, de aceea a urcat inginerul, zise directorul apărându-se rugător.

– Să lucreze doar acela pe moto, nu-i utilaj pentru cretinii de serviciu! a punctat unul dintre indieni, după care, fără să salute ori să se intersecteze vizual cu cineva, nou-veniții au părăsit biroul și au urcat în bolidul care-i aștepta.

Directorul le-a făcut cu mâna salutul prelungit, până mașina a ieșit din raza de interes, apoi l-a căutat impetuos pe Sergiu.

– Unde-i olteanul, boule?! Ce-ai căutat tu pe motostivuator, idiotule?! Voiai să-i impresionezi pe șefii mari?... Te pomenești că urmăreai să sari în scaunul meu? îl întrebă cu furie nediluată.

– Nu, șefule, l-am concediat, că făcea figuri și-am zis că dacă-l pun pe Maxim în locul lui treaba o să meargă unsă, dar n-a ieșit, îmi pare groaznic de rău! spuse Sergiu smerit.

– Bă', fraiere, da' eu ce-s în compania asta, momâie?! Cum ai îndrăznit să concediezi un angajat fără să-mi ceri acordul?! Dacă se mai întâmplă o singură dată, îți cauți mărunțișul în altă parte! adăugă directorul, care-și condimentă furia cu infatuarea de vechil atotstăpânitor pe moșie.

– O să rezolv problema, șefule, zise Sergiu, conștient că și-a vulnerabilizat poziția, dar mulțumit că motanul cu șapte capete din sudul Asiei nu l-a dorit în meniu.

– Nu mă interesează cum faci, mâine să fie olteanul la lucru! ordonă directorul îndreptându-se relaxat spre liniile de producție.

(Va urma